

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám:	IV/ 0 1 7 8 7 - 0 / 2022
Erkezett:	2022 AUG 0 2.
Példány:	1
Kezelőiroda:	
Melléklet:	11 db

DUNAÚJVÁROS JÁRÁSBÍRÓSÁG	
Erkezett:	2022 JÚL 26.
Példány:	1
Száma:	P.20889/2019/128

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG

1015 Budapest Donáti u. 35-45

(Az elsőfokon eljáró Dunaújvárosi Járásbíróság útján)

Indítványozó: [REDACTED]

alperes mint felperes [REDACTED]

Nyilatkozom, hogy adataim nyilvánosságához nem járulok hozzá, továbbá nyilatkozom, hogy a rendes jogorvoslati lehetőségeimet kimerítettem, perújítás nincs folyamatban, jogi képviselőm által a Kúriához intézett felülvizsgálati kérelmem határozattal lezárult.

A Kúria végzéséről tudomást szerzés időpontja: 2022. május 30. (hétfő), módja email, jogi képviselőm útján aki május 27-én (péntek) értesült a határozatról elektronikus úton, az AB panasz beadásának határideje 60 nap ami letelik 2022. július 26.

Megsemmisíteni kért határozatok: az elsőfokon eljáró Dunaújvárosi Járásbíróság 7.P.20.889/2019/39. számú ítélete, a másodfokon eljáró Székesfehérvári Törvényszék 1.Pf.203/2021/6. számú ítélete és a Kúria Gfv.VI.30.109/2022/2. számú végzése.

Továbbá határozottan kérelmezem:

- 1.) részben megsemmisíteni a 2014. évi XXXVIII. törvény (továbbiakban DH 1. törvény) 1.§ (1) bekezdését úgy, hogy a „pénzügyi lízing” meghatározás a felsorolásból törlésre kerüljön;
- 2.) részben megsemmisíteni a DH 1. törvény 1.§ (1a) bekezdését úgy, hogy a „pénzügyi lízing” meghatározás a felsorolásból törlésre kerüljön;
- 3.) megsemmisíteni a 2014. évi XL.törvény (a továbbiakban DH 2. törvény) 2.§ 5. pontját;
- 4.) részben megsemmisíteni a 2014. évi LXXVII.törvény (a továbbiakban DH 3. törvény) 1.§ (1) bekezdés a) pontját úgy, hogy a „pénzügyi lízingszerződésre” meghatározás a felsorolásban ne szerepeljen;
- 5.) részben megsemmisíteni a DH 3. törvény 2.§ (1) bekezdés c) és d) valamint k) pontjait úgy, hogy a felsorolásokban ne szerepeljenek a „pénzügyi lízing” meghatározások.

Álláspontom szerint az ún. devizahiteles törvények, valamint minden olyan jogszabály amelyek a fogyasztói kölcsönszerződéssel kapcsolatban egy és ugyanazon megítélés alá vonják, és ugyanazon szisztéma szerint kötelezik elszámolni a fogyasztói kölcsönszerződéseket mint a pénzügyi lízingszerződéseket – a jogalkotók jogalkotói tevékenységük során – egyértelműen megsértették a hátrányos visszamenőleges hatályú jogalkotás alaptörvényi tilalmát.

Kérelmezem a tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy az Abtv. 26.§ (1) bekezdésére, illetve az Abtv. 27.§ (1) bekezdésére való hivatkozással kapcsolatban vizsgálja a megsemmisíteni és részben megsemmisíteni kért törvényi jogszabályok, Alaptörvénnyel való összhangját és az Abtv. 41.§ (1) bekezdésének és az Abtv. 43.§ (1) bekezdésének megfelelően a törvényi rendelkezéseket teljesen vagy részben semmisítse meg, ha ezek Alaptörvény-ellenességét észleli, mindezeknek a vizsgálatátára az Alaptörvény 24.cikk (2) bekezdés c) és d) pontjai jogosítják fel az Alkotmánybíróságot.

Az alkotmányjogi panaszindítványaim beadási jogát az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdése biztosítja.

A beadvány beadására okokat adó előzmények

Felperesként – kereset halmazatban – keresetet terjesztettem elő az alperessel 2007. december 21-én kötött pénzügyi lízingszerződés létre nem jöttének, teljes és részleges érvénytelenségének vagy semmisségének megállapítása végett a szerződés hatályossá nyilvánítása mellett, illetve az ezekből

eredő károk megtérítése, ide értve felelős őrzésem ellentételezésére, és a KHR rendszerbe való jogtalan regisztrálásom miatt sérelem díj megfizetését is kértem.

Az elsőfokú bíróság a keresetnek az érvénytelenség megállapítása iránti részében helyt adott, egyéb részeiben bizonyítatlanságra hivatkozva elutasította.

A másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet részben megváltoztatta, és keresetemet az érvénytelenség megállapítása iránti részben is elutasította arra való hivatkozással, hogy nem kértem az érvénytelenség jogkövetkezményeit a **DH 2. törvény** alapján levonni.

A másodfokon eljáró bírói tanács mindazonáltal leszögezte, hogy a perbeli szerződés érvénytelen, ez vitássá nem tehető, az ítélet jogerőhatása beállt."

Jogi képviselőm útján felülvizsgálati kérelmet nyújtottam be a Kúriához az első és másodfokú ítéletekkel kapcsolatban.

Kúria a felülvizsgálati kérelmemet a Pp. 415.§ (1) bekezdés e) pontja alapján visszautasította arra való hivatkozással, hogy a felülvizsgálatban vitatott érték a Pp. 408.§ (1) bekezdésében meghatározott ötmillió forint értéket nem haladja meg és a kérelemmel együtt nem nyújtottam be engedélyezés iránti kérelmet.

A Kúriánál eljáró jogi képviselőm szerint Magyarország Alaptörvénye összesen kilenc helyen említi különböző kontextusban az igazságot, mint jogi jelenségek attribútumát, ezen belül külön is az igazságérzetet, és az igazságtalanságot.

Nem tiszttem senki előtt a Kúriánál eljáró jogi képviselőmet megvédeni de nem csak az Alaptörvény hanem az én igazságérzetem is azt diktálja, hogy jogi képviselőm becsületét és szakmai tudását a Kúria által hozott igazságtalan végzésével szemben megvédjem. A jogi képviselőm legelső lépése az volt, hogy megnézte megfelel-e a pertárgy érték a törvény előírásának. A Kúria eljáró tanácsa szándékosan (a szándékosságra későbbiekben kitérek) tévedett amikor azt állapította meg, hogy „jelen ügyben a felülvizsgálati kérelemben vitatott érték megegyezik a felpres keresetében kért marasztalási összeggel (539.085 forint), ami nem haladja meg a Pp. 408.§ (1) bekezdésében meghatározott összeget."

A valóság az, ha a Kúria eljáró tanácsa nem azt keresi a jogi képesítéssel rendelkező képviselőm által szerkesztett és a Kúriához általa benyújtott beadványomban milyen kitalált indok alapján lehet elutasítani felülvizsgálati kérelmemet hanem alkotmányos kötelességüket teljesítve elolvassák a peranyagot, akkor kiderül, hogy a kereseti kérelmemben határozottan megjelölt pertárgy értéke 6.031.411,-Ft ami a per ideje alatt a bíróság pertárgy érték pontosítására való felhívására, külön részletezve 6.531.411,-Ft-ra módosult, majd elszámolási felajánlásom a restitúció és a reverzibilitás miatt úgy változott, hogy a lízingtárgy tulajdonomba adásával egyidőben, melynek értéke **3.500.000,-Ft** + az általam, a lízingtárgy tulajdonosának a lízingbeadónak, lízingrészletként befizetett összeg 4.039.080,-Ft és a tulajdonomba adandó lízingtárgy érték 3.500.000,-Ft különbsége mely különbség **539.080,-Ft** (csak ezt az összeget vette figyelembe a Kúria eljáró tanácsa) + az F/2 mellékletben bemutatott számítás szerinti összeg fenntartva a további hónapokra vonatkozó 12.000, Ft/hó igényre vonatkozóan is, mely összeg 2015. 10. 01.-től a felülvizsgálati kérelem beadásának dátumáig **924.000,-Ft** + **500.000,-Ft** nem vagyoni kárigény, ez összesen **5.463.080,-Ft**. (A lízing tárgyán a törvény előírása szerint mindig a lízingbe adó szerez tulajdonjogot, ld.: 15/2014.(V.13.) AB h. [20] bekezdés, ezért kértem a bíróságot, hogy kötelezze az alperest a gépjármű tulajdonomba adására melynek az alperes részéről a lízingtárgy bekerülési értéke 3.500.000,-Ft).

Tisztelt Alkotmánybíróság! Utalok arra, hogy mivel a kereseti kérelmeim halmazában állnak, és a jogszabályok, valamint az ítéletek egy-egy rendelkezései többször az Alaptörvényben biztosított jogom sérelmét, illetve hatáskörömet az Alaptörvénybe ütközően korlátozza, ezért a jogsérelmek tiszta elkülönítése miatt azokat római számokkal jelölt részekben adom elő, az általam kiemelten lényegesnek tartott mondatokat, mondatrészeket, szavakat vastagított betűkkel, vagy aláhúzással jelölöm (az idézeteknél is).

I. [Abtv. 26.§ (1)]

Tisztában vagyok azzal, hogy az Alkotmánybírósági eljárások során az alkotmányjogi panasz az ún. "fő szabályként" – a jogállamiságra való hivatkozás – csak a hátrányos visszamenőleges hatály tilalmának, illetve a kellő felkészülési idő sérelme estén fogadható be.

Az Alaptörvény érintett rendelkezései:

„B cikk (1) Magyarország független, demokratikus jogállam.”

„T cikk (1) Általánosan kötelező magatartási szabályt az Alaptörvény és az Alaptörvényben megjelölt, jogalkotó hatáskörrel rendelkező szerv által megalkotott, a hivatalos lapban kihirdetett jogszabály állapíthat meg. Sarkalatos törvény eltérően is megállapíthatja az önkormányzati rendelet és a különleges jogrendben alkotott jogszabályok kihirdetésének szabályait.”

Jogszabályokra való hivatkozások:

A szerződés-kötés-kör, 2007. december 21-én hatályos 1996. évi CXII. törvény (továbbiakban r. Hpt.)

1.§ Ha nemzetközi szerződés másként nem rendelkezik, e törvény rendelkezéseit kell alkalmazni:

a) a Magyar Köztársaság területén végzett, e törvényben meghatározott pénzügyi szolgáltatási, kiegészítő pénzügyi szolgáltatási és bankképviselési tevékenységre, valamint betétbiztosításra,
(...)

3.§ (1) Pénzügyi szolgáltatás a következő tevékenységek üzletszerű végzése forintban, illetőleg devizában, valutában:

(...)

b) pénzkölcsön nyújtása;

c) pénzügyi lízing;

(...)

2. számú melléklet I. fejezet 10. pont

Pénzkölcsön nyújtása:

a) a hitelező és az adós között létesített hitel-, illetőleg kölcsönszerződés alapján a pénzösszeg rendelkezésre bocsátása, amelyet az adós a szerződésben megállapított időpontban – kamat ellenében vagy anélkül – köteles visszafizetni;

b) [...]

r. Hpt. 2. számú melléklet I. fejezet 11. pont

Pénzügyi lízing: az a tevékenység, amelynek során a lízingbeadó ingatlan vagy ingó dolog tulajdonjogát, illetve vagyoneértékű jogot a lízingbevevő megbízása szerint abból a célből szerzi meg, hogy azt a lízingbevevő határozott idejű használatába adja oly módon, hogy az a lízingbevevő könyveiben kerül kimutatásra. A használatba adással a lízingbevevő

a) viseli a kárveszély átszállásából származó kockázatot,

b) hasznok szedésére jogosulttá válik,

c) viseli a közvetlen terheket (ideértve a fenntartási és amortizációs költségeket is),

d) jogosultságot szerez arra, hogy a szerződésben kikötött időtartam lejártával a lízingdíj teljes tőketörlesztő és kamattörlesztő részének, valamint a szerződésben kikötött maradványérték megfizetésével a dolgon ő vagy az általa megjelölt személy tulajdonjogot szerezzen. **Ha a**

lízingszerződésbe nem él e jogával, a lízing tárgya visszakerül a lízingbeadó birtokába és könyveibe. A felek szerződésben kötik ki a lízingdíj tőkerészét – amely a lízingbe adott vagyontárgy, vagyonértékű jog szerződés szerinti árával azonos –, valamint kamatrészét és a törlesztésének ütemezését.

Tisztelt Alkotmánybíróság! 2007. december 21-én kötött pénzügyi lízingszerződéskor a r. Hpt. 2. számú melléklet I. fejezet 11. pontjában szereplő, a „pénzügyi lízing” egyértelmű és egyszerűen érthető törvényi megfogalmazásán kívül a pénzügyi lízinggel kapcsolatban más megfogalmazás, más előírás nem létezett. Ez a jogi előírás jogosultságot megállapító jogi norma, amelynek szándékosan nincs szankciója, és nincs pozitív jogkövetkezménye sem a lízingbevevő jogosultság gyakorlásának felhatalmazásán kívül (lex imperfecta), de meghatározhatjuk úgy is, hogy mivel a jogi előírás kötelezettségeket ír elő ezért szándékosan nincs szankciója [ld.:Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés b) pont, sem az Alaptörvény, sem más jogszabály semilyen szankciót nem rendel a cikkben előírt kötelezettség megszegéséhez].

A törvényi előírás röviden: **kógens, konjunktív, jogi kötőerőt előíró jogszabály melyett szerződésbe kell foglalni** („A felek szerződésben kötik ki a lízingdíj tőkerészét – amely a lízingbe adott vagyontárgy, vagy vagyonértékű jog szerződés szerinti árával azonos –, valamint kamatrészét és a törlesztések ütemezését.”).

A kógens, a konjunktív előírás, valamint a jogi kikötés be nem tartása a szerződés semmisségét vonja maga után!!!

Az Alkotmánybíróság többször kinyilvánította, hogy az eseményt a bekövetkeztekor hatályban levő jogszabályok szerint kell elbírálni.

Az Alkotmánybíróság a 3189/2013. (X.22.) AB határozatban egyrészt megerősítette az 55/1994. (XI.10.) AB határozatban a visszaható hatályú jogalkotás tilalmával kapcsolatban tett megállapításait, másrészt további megállapításokat tett: "Az Alkotmánybíróság határozatban rendelkezett a korábbi alkotmánybírósági határozatok felhasználhatósága ügyében (13/2013. (VI.17.) AB határozat, indoklás [27]-[34].) **Az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdésében foglalt jogállamiság klauzula szövegszerűen megegyezik a korábbi Alkotmány 2.§ (1) bekezdésében foglalt rendelkezéssel [...]**

Nem vitásan sérti a jogbiztonság elvét az a szabályozás, amely a kihirdetését megelőző időre állapít meg új kötelezettséget vagy nyilvánít valamely magatartást jogellenessé (valódi visszaható hatály). [...] {9/2020.(V.28.) AB h. [28]}

Az Alkotmánybíróság a 10/2014.(IV.4.) AB határozatban rögzítette, hogy „[a] Jat. 2.§ (2) bekezdése értelmében jogszabály a hatálybalépést megelőző időre nem állapíthat meg kötelezettséget, kötelezettséget nem tehet terhesebbé, valamint nem vonhat el vagy korlátozhat jogot, és nem nyilváníthat valamely magatartást jogellenessé. Ebből a szabályból következően tehát visszamenőleges hatályú jogalkotás tilalma nem abszolút érvényű, és egyértelműen élhet ezzel az eszközzel a jogalkotó akkor, amikor új jogosultságot állapít meg, meglévő jogosultságot terjeszt ki, vagy valamely jog korlátozását oldja fel.” (Indoklás [18]) {9/2020.(IV.28.) AB h [29]}.

"[54] Az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdésében foglalt jogállamiság klauzulából és a T) cikk (1) bekezdéséből olvasható ki a jogbiztonság követelmény. Ez utóbbiból vezethető le a visszaható hatályú jogalkotás tilalma is, mely egyben a rendszerváltozást követő jogalkotási törvények állandó sarokköve is. Az Alkotmánybíróság számos döntésben foglalkozott a jogbiztonsággal és a jogbiztonság részét képező visszaható hatályú jogalkotás tilalmával. A testület az elmúlt évek egyik

legnagyobb társadalmi érdeklődésre számot tartó döntésében utalt egy több mint két évtizeddel ezelőtt meghozott határozatában lefektetett azon tételre, mely szerint „a jogállamiság egyik legfontosabb alkotóeleme a jogbiztonság, amely – egyebek között – megköveteli, hogy a jogalanyoknak meglegyen a tényleges lehetőségük arra, hogy magatartásukat a jog előírásaihoz tudják igazítani, ennek érdekében a jogszabályok a kihirdetésüket megelőző időre nézve ne állapítsanak meg kötelezettséget, illetőleg valamely magatartást visszamenőleges hatállyal ne minősítsenek jogellenesnek”. {34/2014.(XI.14.) AB határozat, Indoklás [71]}

[55] A fenti jogbiztonsággal kapcsolatos követelményen túlmenően, a visszaható hatályú jogalkotás tilalmába ütközés vizsgálatánál az Alkotmánybíróság fő szabályként abból a tételből indul ki, hogy valamely jogszabály nem csupán akkor minősülhet a visszaható hatályú jogalkotás tilalmába ütközőnek, "ha a jogszabályt a jogalkotó visszamenőlegesen léptette hatályba, hanem akkor is, ha a hatályba léptetés nem visszamenőlegesen történt ugyan, de a jogszabály rendelkezéseit – erre irányuló kifejezett rendelkezés szerint – a jogszabály hatályba lépése előtt létrejött jogviszonyokra is alkalmazni kell". (...) Ugyanakkor a jogbiztonságból fakadó visszaható hatályú jogalkotás tilalma nem feltétlen és kizárólag a jogalanyok helyzetét elnehezítő (ad malem partem) jogalkotásra irányadó, továbbá a tilalom nem terjed ki a jogszabályok módosíthatóságának időbeli korlátaira sem {16/2014. (V.22.) AB határozat, Indoklás [32]}." {1/2016. (I.29.) AB határozat[54]-[55]}

Tisztelt Alkotmánybíróság! A „jogszabályokra való hivatkozások”-ban az általam felsorolt jogszabályok mind kógens, tehát a meghatározottól eltérést nem engedő jogszabályok. Kógens szabályozásra akkor kerül sor, ha a jogalkotó fontosnak tartja, hogy az általa alkotott jogszabályi rendelkezések feltétlen érvényesüljenek.

A törvény idézéseiből kiderül, a jogalkotó szükségesnek tartotta elkülönítve bemutatni az ugyanazon törvényben szereplő, de teljesen más pénzügyi szolgáltatási tevékenységeket, úgymint a pénzkölcsön nyújtását és a pénzügyi lízinget. Más nem is tehetett, de nem is akart tenni mivel a pénzkölcsön nyújtása és a pénzügyi lízing az két teljesen különböző pénzügyi termék, azok szerződésai teljesen különböznek, ezért is vannak külön bemutatva egymástól. Amíg a hitel- és kölcsönszerződések a rendes szerződések körébe sorolandók és a r. Ptk.-ban nevesítve van, addig a pénzügyi lízingszerződés atipikus szerződés és a r. Ptk.-hoz nem kötődik csak a r. Hpt. kógens előírásai vonatkoznak rá, és a polgári törvénykönyvön kívüli szerződéstípusok körébe tartozik, nevesítve az új Ptk.hatálybalépésétől van (2014. március 15.).

Nagy különbség a két pénzügyi termék között még az, hogy a hitel- és pénzkölcsön szerződéskor a hitelező pénzügyi terméket bocsát a kölcsönvevő rendelkezésére, így a kölcsönvevő adóssá válik, a rendelkezésre bocsátott pénzügyi terméket a szerződésben megállapított időpontban -kamat ellenében vagy anélkül- **köteles, hangsúlyozom köteles** visszafizetni, tehát **kötelezett** leszel, a pénzügyi lízingszerződés esetében a lízingbevevő nem kötelezett hanem **jogosult, hangsúlyozom jogosult**, és nem kerül pénzügyi terméket bocsátása a rendelkezésére, hanem a lízingbevevő a saját tulajdonát képező lízingtárgyat adja a lízingszerződésben kikötött határozott időre a lízingbevevő használatába. Mivel a lízingbevevő **nem kötelezett hanem jogosult**, ezért nem köteles sem a lízingtárgyat átvenni, sem pedig nem köteles lízingdíjat fizetni(!!!). A jogosultság kötelezettséget nem keletkeztet!!!

A lízingbevevő jól járna ha a lízingtárgyat nem venné át a lízingbevevő mert akkor a lízingbevevő rögtön megnyerné a magas lízingdíj előleget (önerő), a lízingtárgy bekerülési értékének 25%-50%, vagy esetleg magasabb %-át – ami az első lízingdíjként van beépítve a lízingdíj ütemezésbe, ami már a kamatot is tartalmazza a törvény előírása szerint –, és a tulajdonát képező lízingtárgy nem kerül ki a birtokából csak a könyveiből, de a következő lízingdíj részlet nem fizetéskor a könyveibe is visszakerül, a lízingtárgy felett szabadon ismételtel rendelkezhet. Vagy értékesíti, vagy újra lízingbevevőre adja, természetesen itt is egy magas első törlesztőrészlet ütemezéssel, ún. lízingdíj előleggel, és mivel ezzel az ún. lízingdíj előleggel nem köteles a lízingbevevő felé elszámolni (a törvény kötelezettséget

ír elő, nincs szankciója, lex imprfecta), így ha a lízingtárgyra fordított befektetési összeget plussz a megnyert lízingdíj előleget arányosítjuk, akkor a lízingtárgyra fordított befektetés kamathozadéka akár 160%, vagy akár 170% vagy ennél magasabb is lehet a befizetett önrészesz nsgységától és a törlesztések közti időtartamtól függően.

A további lényeges különbség még a két pénzügyi termék között, hogy a hitel- és pénzkölcsön igénybevételénél a kamatokat és a tőketörlesztést mindig a pénzhasználati idő függvényében utólag kell fizetni, kamat a futamidő alatt változhat, vagy a szerződés szerint változtatható, és fizetési késedelem esetén késedelmi kamat jár a pénzszolgáltatónak.

A pénzügyi lízing igénybevételekor pedig mindig előre kell fizetni a lízingtárgy használatáért a pénzügyi lízingszerződésben kikötött lízingdíjat szintén a szerződésben kikötött törlesztés ütemezés szerint, és mivel a törvény előírása szerint a lízingdíj már a kamatrészt is tartalmazza, és a törvény előírása szerint ezt is ki kell kötni, ezért a jogi kötőerő miatt tilos a szintén kikötött futamidő alatt a kamatot megváltoztatni. Továbbá, a lízingdíj törlesztése mindig előre kerül megfizetésre, csak ekkor jogosult a lízingbevevő használni a lízingtárgyat a következő lízingdíj megfizetéséig, mert ha nem fizet a lízingtárgy visszakérül a lízingbeadó birtokába és könyveibe, a lízingszerződés minden szankció nélkül megszűnik. Az előzőekből következik, hogy mivel a lízingdíj mindig előre kerül megfizetésre a lízingbevevő soha nem esik, nem is eshet késedelembe, a KHR rendszerbe való regisztráltatása is törvényellenes. (A II. fejezetben bővebben kifejtem.)

Devizaalapú pénzügyi lízingszerződés

A törvény előírja, hogy a lízingszerződésben ki kell kötni a lízingdíj tőke-és kamatrésztét, és mivel ki kell kötni a szintén kikötött futamidő végéig azok érték meghatározásai a futamidő végéig mindig a pénzügyi lízingszerződésben rögzítettekkel azonosnak kell, hogy legyenek. **A kikötés jogereje miatt a kamatot, a lízingdíj törlesztésének ütemezését, valamint a futamidőt megváltoztatni tilos!!!**, ezért a devizaalapú lízingszerződés esetében a kirovó pénznemet mindig az aktuális pénznemben kell vagy inkább kellett volna bemutatni (CHF, USD, JPY, EUR, stb), tehát a lízingdíj tőkerészét is – amely a lízingbe adott vagyontárgy, vagyoneértékű jog szerződés szerinti árával azonos – és kamatrésztét is, így akárhogy változnak a devizák árfolyamai az nem befolyásolja a lízingdíj tőkerészének és kamatrésztének a törvényben előírt kikötés miatti állandóságát, az árfolyamváltozás pedig a lerovó pénznemben aktualizálódik a lízingbeadónál.

Mivel a kamatrészt is a törvény parancsa szerint kötelezően ki kell kötni ezért logikus, hogy változó kamatozású pénzügyi lízing is tilos, ugyan úgy, ahogy a változó futamidejű pénzügyi lízing is tilos.

A devizaalapú lízingszerződésben mindig, hangsúlyozom mindig a kirovó pénznemben kell, kellett volna rögzíteni a lízingdíj törlesztőrészteteket nem pedig forintban!!! Csak ekkor, hangsúlyozom csak ekkor maradhatnak érintetlenül a pénzügyi lízingszerződésben a törvény által megparancsoltan kikötött konjunktív elemek.

Mivel a pénzügyi lízingszerződésre a törvény parancsa kötelező (kogens, konjunktív, jogi kötőerőt előíró), így nem érvényesülhet a felek szerződésekkkel kapcsolatos szabad akarata. Pénzügyi lízingszerződésnél a törvény szigorú előírásának kell érvényesülni, **ezért a pénzügyi lízingszerződést még a bíróság sem módosíthatja!!!**

Jat. 9.§ (1) Nem hatályos jogszabály vagy jogszabályi rendelkezés nem módosítható vagy helyezhető hatályon kívül.

„Az állam azonban jogszabállyal a fennálló szerződések tartalmát általában csak ugyanolyan feltételek fennállása esetén módosíthatja, változtathatja meg alkotmányosan, mint amilyen feltételek fennállását a bírósági úton való szerződésmódosítás megköveteli. Vagyis a tartós jogviszonyok jogszabállyal történő alakítására a clausula rebus sic stantibus tételének alkalmazásával kerülhet sor. (...) A törvényhozó feladata meghatározni és egyúttal felelőssége eldönteni, hogy melyek azok a területek, amelyeken a beavatkozás már jogalkotási követelmény. Azt pedig, hogy a beavatkozás feltételei alkotmányosan fennállnak-e, köteles bizonyítani. (...)”. {8/2014. (III.20.) AB határozat [90]}.

A devizaalpu pénzügyi lízingszerződésekkel kapcsolatban nem állnak fenn a beavatkozás feltételei, és mivel a törvény kógens, konjunktív, jogi kötőerőt előíró előírásokat tartalmaz ezeknek az előírásoknak a figyelmen kívül hagyása nem csak a szerződő felek közös akarata ellenére is tilos, törvényellenes, **(a szerződés semmis!!!)**, hanem még a jogalkotóknak is tilos ezeket a szigorú törvényi előírásokat figyelmen kívül hagyni, mert akkor biztosan és szándékosan megsértik a hátrányos visszaható hatályú jogalkotás tilalmát.

„[42] 1.3.2. A Kormány indítványában említett ún. „devizahitel szerződések” gyűjtőfogalom, számos – tárgyában, céljában, tartalmában, futamidejében – eltérő szerződés összefoglaló neve. Vannak köztük lakáscélú jelzáloghitelek, befektetési céllal vásárolt lakásokra is, fogyasztási hitelek, nem jelzálogalapú hitelek, **gépjárműhitel** szerződések, stb.” [8/2014. (III.20.) AB határozat]. Megjegyzés: itt szó sem esik pénzügyi lízingről (!).

A gépjárműhitel szerződések pénzkölcsön szerződések, nem tévesztő és nem mosható össze a pénzügyi lízinggel. A pénzügyi lízingnél nem pénzt kap használatba a lízingbevevő hanem valamilyen lízingtárgyat, amelynek tulajdonosa a lízingbeadó. A gépjárműhitel szerződésnél a hitelfelvevőnek a hitelezett pénzüsszeget gépjárművásárlásra kell fordítani, és a hitelfelvevő a gépjárművön azonnal tulajdonjogot szerez, a futamidő alatt az előtörlesztés megengedett, a hitelt, a kölcsönt vissza kell fizetni.

Pénzügyi lízing igénybevételekor a lízingbevevő csak akkor **jogosult** tulajdonjogot szerezni a lízing tárgyán (ami akármilyen lehet), ha a szerződésben kikötött időtartam lejártával a lízingdíj teljes tőketörlesztő és kamattörlesztő része megfizetésre került, tehát az előtörlesztést a kikötések miatt nem engedi a törvény. lízingdíj nem fizetésekor a lízing tárgya visszakerül a lízingbeadó birtokába és könyveibe, a lízingszerződés minden szankció nélkül automatikusan megszűnik.

Fogyasztói pénzügyi lízingszerződés ???

2007. december 21-én, a szerződéskötés napján, az akkor hatályos r. Hpt.-ben olyan megfogalmazás, olyan definíció, hogy „fogyasztó” nem létezett. A „fogyasztó” r. Hpt.-ben való megjelenítését a szerződés után a 2008. évi XLVII. törvény 35.§ (11) bekezdése iktatta be, és mivel az atipikus pénzügyi lízingszerződésekre csak a r. Hpt. kógens rendelkezése az irányadó ezért utólag nem erőszakolható fogyasztási szerződésnek, a devizatörvények szerinti elszámolások, és a Kúria 2019. június 20-án közzétett tájékoztatója szerinti elszámolási ajánlás ezért sem vonatkozhat ezekre a szerződésekre.

Másodsorban a pénzügyi lízingszerződés konstrukciójánál fogva csak és kizárólag fogyasztókon kívüli személyek között jöhet létre. Ezen megállapítás alapja, hogy a pénzügyi lízingszerződés korabeli konstrukciója szerint a lízingtárgy a lízingbevevő könyveiben kerül nyilvántartásra, aki **jogosult** lízingdíjat fizetni, és elszámolhatja a lízing költségeit, továbbá szedi a lízingtárgy hasznait. Természetes személyként a lízingbevevő nyilvánvalóan nem veheti fel könyveibe a lízingtárgyat,

továbbá annak hasznait sem tudja természetes személyként húzni, ennél fogva a lízingbevevő a pénzügyi lízingszerződést természetes személy fogyasztóként nem köthette csak mint lízingbevevő. A jogalkotó (szándékosan, vagy szándék nélkül) elmulasztotta meghatározni, milyen eljárás révén kell a pénzügyi lízinget mint pénzügyi szolgáltatást természetes személynek érvényre juttatni (lex imperfecta, tökéletlen norma).

Tisztelt Alkotmánybíróság! Álláspontom szerint a Kúria és az Országgyűlés megsértette a hátrányos visszamenőleges hatályú jogalkotás tilalmát amikor a devizahitelek megsegítése érdekében hozott jogegységi határozataikba, törvényeikbe beemelték a pénzügyi lízinget, és az atipikus pénzügyi lízingszerződéseket – amelyeknek meg kell felelni a törvény kógens, konjunktív és jogi kötőerőt előíró rendelkezéseinek – visszamenőlegesen ugyanolyan megítélés alá vonták mint a nem atipikus és diszpozitív hitel-és kölcsönszerződéseket. Ráadásul egyező szisztéma szerinti elszámolásra kötelezi a másfajta pénzügyi szolgáltatásokat igénylőket, nem veszik figyelembe, hogy a korabeli jogalkotó a törvényben határozottan elkülönítve jeleníti meg az egymástól teljesen különböző pénzügyi szolgáltatási tevékenységeket amelyekben a pénzügyi lízingnél a lízingbevevő jogosult, a pénzkölcsön igénybevételekor pedig a kölcsönvevő kötelezett.

A pénzügyi lízingbevevőt bármiféle nemfizetés miatt mivel jogosult, semmiféle elszámolási kötelezettség nem terheli, nem terhelheti azon kívül, hogy a lízingtárgyat köteles bitokába visszaszolgáltatni a lízingbeadónak!!!

Az vitathatatlan, hogy a jogszabály-változtatások a devizaalapú hitelesek valamelyest segítettek, de a devizaalapú pénzügyi lízinget igénybe vevők helyzetén viszont súlyosbítottak mert a DH jogszabályok hatályba léptetésével a jogalkotók így visszamenőlegesen legálissá tették a hosszú éveken át tartó szándékos és folyamatos jogsértéseit azoknak a pénzügyi vállalkozásoknak amelyek jogszabályellenesen változó futamidejű, változó kamatozású, és olyan devizaalapú pénzügyi lízingszolgáltatást folytattak amelyben nem az adott devizanemben hanem forintban van megadva a lízingdíj tőkerésze, valamint a tőke és kamattörlesztő része. A jogalkotó jogszabály-ellenesen a semmis szerződéseket joghatás kiváltására alkalmassá tette (!!!).

Továbbá azért is súlyosbodott a jogszabályokban nevesített pénzügyi lízingbevevők helyzete, mert visszamenőlegesen ugyanolyan elszámolási kötelezetté tették a jogilag jogosultnak tekintendő lízingbevevőt mint a jogilag kötelezettnek tekintendő pénzkölcsön-igénybevevőt. A lízingbevevőt annak ellenére, hogy a kógens törvényi előírás szerint nem kötelezett, hanem jogosult, és semmiféle elszámolási kötelezettségre a törvény nem kényszeríti, mégis a más tulajdonát képező (lízingbeadó) értéktárgy bekerülési tőke-értékének és ennek kamatai megfizetésére kötelezi a lízingbevevőt méghozzá úgy, hogy figyelmen kívül hagyja a törvény szigorú előírását, miszerint sem a futamidőt, sem a kamatot, sem pedig a törlesztő részleteket megváltoztatni tilos (!!!), ráadásul még a lízingtárgy további tulajdonlásával kapcsolatban sem intézkedik.

A jogalkotók a jogilag semmis pénzügyi lízingszerződéseket utólag joghatás kiváltására alkalmasnak nyilvánították mert a pénzügyi lízingnél – a kógens törvény kikötési előírás parancsa ellenére –, a megváltoztathatatlan futamidőt megváltoztathatónak, – a kógens törvény kikötési előírás parancsa ellenére –, a megváltoztathatatlan kamatot megváltoztathatónak, – a kógens törvény kikötési előírás parancsa ellenére – a megváltoztathatatlan lízingdíj ütemezését megváltoztathatónak fogadtatják el, ráadásul még az időközbeni deviza árfolyamváltozások és kamatváltozások beépítését is engedélyezték, így a mostani jogalkotók szándékosan tagadják a pénzügyi lízingre vonatkozó korabeli törvény kógens, konjunktív, jogi kötőerőt előíró parancsait, a devizahitelek megsegítésével kapcsolatos jogalkotói tevékenységükkel szándékosan megsértik a Jat. 2.§ (2) bekezdés előírását mely paragrafus szerint: „Jogszabály a hatálybalépését megelőző időre nem állapíthat meg kötelezettséget (a lízingbevevő jogosult!!!), kötelezettséget nem tehet

terhesebbé, valamint nem vonhat el vagy korlátozhat jogot **(a pénzügyi lízingre vonatkozó törvényi előírás kogens, konjunktív, jogi kötőerőt előíró jogszabály)**, és nem nyilváníthat valamely magatartást jogellenessé.” EZ A JOGÁLLAMISÁG EGYIK KRITÉRIUMA!!!

Az Abtv. 41.§ (1) bekezdésére való utalással indítványozom a tisztelt Alkotmánybíróságnak, hogy a határozott kérelmem 1)-5) pontjaiban hivatkozott jogszabályok alaptörvény-ellenességét a fenti indoklásaimra tekintettel, kérésemnek megfelelően semmisítse vagy részben semmisítse meg.

II. [Abtv. 26.§ (1)]

Az Alaptörvény érintett rendelkezése

„VI. cikk (1) Mindenkinek joga van ahhoz, hogy a magán- és családi életét, otthonát, kapcsolattartását és jó hírnevét tiszteletben tartsák. A véleménynyilvánítás szabadsága és a gyülekezési jog gyakorlása nem járhat mások magán- és családi életének, valamint otthonának sérelmével.

(2) Az állam jogi védelemben részesíti az otthon nyugalalmát.

(3) mindenkinek joga van személyes adatai védelméhez, valamint a közérdekű adatok megismeréséhez és terjesztéséhez.

(4) A személyes adatok védelméhez és a közérdekű adatok megismeréséhez való jog érvényesülését sarkalatos törvénnyel létrehozott, független hatóság ellenőrzi.”

Jogszabályra való hivatkozás

2011.évi CXXII. törvény (a továbbiakban Infotv.)

„2.§ (1) E törvény alkalmazásában

a) [...];

b) [...];

c) pénzügyi szolgáltatás: a hitelintézetekről és a pénzügyi vállalkozásokról szóló 2013. évi CCXXCVII. törvény (a továbbiakban Hpt.) 3.§ (1) bekezdés b)-c), f)-g) és l pontjában foglalt tevékenységek, ideértve a közraktárakról szóló 1996. évi XLVII. törvény 28.§-a szerinti kölcsönnyújtást is;”

Határozottan kérelmezem, hogy a fenti idézett szövegrészből a Hpt. „3.§ (1) bekezdés b)-c), f)-g) és l pont” felsorolási részből a c) pont törlésre kerüljön.

Indoklás

Az igaz, hogy a Hpt. 3.§ (1) bekezdés c) pontja pénzügyi szolgáltatásnak rendeli a pénzügyi lízinget, de mint azt az előző fejezetben már kifejtettem, a pénzügyi lízing igénybevételekor nem kerül sem hitel, sem pénzkölcsön nyújtása (mindkettő pénzszolgáltatás) a lízingbevevő részére, hanem a lízingbeadó a saját tulajdonát képező lízingtárgyat (ami bármi lehet) adja meghatározott időre használatba a lízingbevevőnek. A használatba vétellel a **lízingbevevő jogosultságot** szerez arra, hogy a szerződésben kikötött időtartam lejártával a lízingdíj teljes tőketörlesztő és kamattörlesztő részének, valamint a szerződésben kikötött maradványérték megfizetésével a dolgon ő vagy az általa megjelölt személy tulajdonjogot szerezzen. Ha a lízingbevevő nem él e jogával, a lízing tárgya visszakerül a lízingbeadó birtokába és könyveibe, tehát semmi más szankciót nem ír elő a törvény, és mivel a lízingdíj mindig előre kerül megfizetésre a lízingtárgy használatával kapcsolatban, így a lízingbevevő soha, hangsúlyozom soha(!) nem kerül késedelembe, a lízingtárgyat mindig a következő lízingdíjrészlet fizetéséig jogosult használni a lízingbevevő.

Az Infotv. 1.§-ában fogalmazza meg a jogalkotó a törvény célját: „A központi információs rendszerben (a továbbiakban KHR) nyilvántartott adatok kezelésének célja a hitelképesség megalapozottabb megítélése, valamint a felelős hitelezés feltételei teljesítésének és a hitelezési

kockázat csökkentésének előmozdítása az adósok és a referenciaadat-szolgáltatók biztonságának érdekében.

A Pénzügyi lízingnek semmi köze a hitelhez (vagy pénzkölcsön nyújtáshoz), és mivel pénzszolgáltatás nem történik a lízingbeadó részéről, még csak hasonlóság sem fedezhető fel a két teljesen különböző pénzügyi termék között. Ráadásul a lízingbeadó a törvény megfogalmazása szerint jogosult amíg a hitelfelvevő adós, tehát kötelezett. **A pénzügyi lízing nem hitel!!! Pénzügyi lízingnél mivel előre kell fizetni a kikötött ütemezés szerint a lízingdíj használatáért a késesedelem lehetetlen!!!** (Nemfizetés esetén a lízingtárgy mindenféle szankció nélkül visszakerül a lízingbeadó birtokába, lex interfecta).

Az Infotv. 2.§ (1) bekezdés c) pont Alapjogsértő jellege abból következik, hogy a lízingbevevők adatainak a KHR rendszerében nyilvántartott negatív adóslistába való rögzítése a lízingbeadó jogellenes adatkezelésével okozott sérelem.

Tartozás hiányában a lízingbevevők negatív adóslistába való felvétele megalapozza, hogy a 2016/679 (EU) rendelet 6. cikk (Az adatkezelés jogszerűsége) szerint megkövetelt adatkezelési jogalapok egyike sem áll fenn (jogalap nélküli adatkezelés), továbbá az adatkezelés a lízingbevevők tekintetében sérti a célhoz kötöttség elvét is, mivel tartozás hiányában nincs olyan jogi cél, aminek elérésére a KHR rendszerében való adattárolást meg kellene valósítani. Mindezek következtében a lízingbevevők adatainak jogellenes kezelése valósul meg, és nyilvánvaló, hogy a KHR rendszerbe való rögzítése a lízingbevevőkre nézve hátrányos.

(Az Alkotmánybíróság már az Alaptörvény VI. cikk (1) bekezdésében rögzített magánélet tiszteletben tartásához való és a VI. cikk (3) bekezdésében rögzített személyes adatok védelméhez való jog összefüggésével is foglalkozott a 11/2014. (IV. 4.) AB határozatában, valamint az Alaptörvény hetedik módosítására figyelemmel a 3167/2019. (VII.10.) AB határozatában megerősítette a 11/2014. (IV. 4.) AB határozatában foglaltakat)

Hivatkozva az Abtv. 26.§ (1) bekezdésében foglaltakra, indítványozom a tisztelt Alkotmánybíróságnak, hogy az Abtv. 41.§ (1) bekezdésében foglaltaknak megfelelően a határozott kérelmemnek megfelelően a törvény szövegét részben semmisítse meg úgy, hogy az általam kiragadott felsorolásból a „c) pont törlésre kerüljön.

III. [Abtv. 27.§ (1)]

Alaptörvény érintett rendelkezései

„XXVIII. cikk (1) Mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el.”

„28. cikk A bíróságok a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezik. A jogszabályok céljának megállapítása során elsősorban a jogszabályok preambulumát, illetve a jogszabály megalkotására vagy módosítására irányuló javaslat indoklását kell figyelembe venni. Az Alaptörvény és a jogszabályok értelmezésekor azt kell feltételezni, hogy a józan észnek és a közjónak megfelelő, erkölcsös és gazdaságos célt szolgálnak.”

Jogszabályra való hivatkozás

„2016. évi CXXX. törvény (továbbiakban: Pp.) 131.§ [Az Alkotmánybíróság eljárásának kezdeményezése]

(1) A bíróság az Alkotmánybíróságnak a jogszabály, jogszabályi rendelkezés, közjogi szervezetszabályozó eszköz vagy jogegységi határozat alaptörvény-ellenességének megállapítására,

továbbá nemzetközi szerződésbe ütközésének megállapítására irányuló eljárását az Alkotmánybíróságról szóló törvényben foglalt szabályok szerint hivatalból vagy kérelemre kezdeményezheti.

(2) A bíróság (1) bekezdés szerinti eljárását az a fél kezdeményezheti, aki szerint a folyamatban levő ügyében alkalmazandó jogszabály alaptörvény-ellenes vagy nemzetközi szerződésbe ütközik.

(3) Az Alkotmánybíróság eljárásának kezdeményezéséről a bíróság végzéssel határoz; a bíróság e végzését maga is megváltoztathatja.

(4) Ha a bíróság az Alkotmánybíróság eljárásának kezdeményezésére irányuló kérelmet elutasítja, erről végzéssel határoz, e döntését legkésőbb az ítéletben köteles megindokolni.”

A törvény (1), (2), (3) bekezdéseire a törvényalkotó dipozitív magatartás előírását tartotta szükségesnek, a (4) bekezdés viszont kötelező (kógens) magatartást ír elő a jogalkalmazó számára.

III.1. Előzmény

Az eljárás során felhívtam az elsőfokon eljáró bíróság figyelmét, hogy a Kúria és az Országgyűlés durván jogot sértettek mert indokaim alapján vélelmeztem, hogy a devizahitelek megsegítése érdekében hozott jogszabályaik kimerítették a hátrányos visszaható hatályú jogalkotás tilamát. Határozottan indítványoztam, hogy az Abtv. 25.§ (1) bekezdésére való hivatkozással kezdeményezze az Alkotmánybíróságnál a devizaalapú szerződésekre vonatkozó azon jogszabályok normakontrollját amelyek a hitelekkel és pénzkölcsönnel egy megítélés alá veszik a törvény szerint is megkülönböztetett és különböző pénzügyi szolgáltatási tevékenységekhez kapcsolódó korabeli pénzügyi lízingszerződéseket, így a DH törvények és a Kúria elszámolási ajánlása szerint a pénzügyi lízinget igénybevevők helyzetén nem segítettek, hanem súlyosbítottak, a jogilag semmis szerződéseket legalizálták azzal, hogy a DH törvények hatályba léptetésével azok ugyanolyan megítélés alá kerültek mint a devizaalapú kölcsönszerződések. Továbbá kérelmeztem, hogy a jogszabályokra való hivatkozásaim alapján indítványozza az Alkotmánybíróságnak a devizahitelekkel foglalkozó jogszabályok vizsgálatakor vizsgálja a pénzügyi lízing a fogyasztókkal kapcsolatos előírásainak Alaptörvény-ellenességét is.

Az elsőfokon eljáró bíróság a határozott kérelmem ellenére egyáltalán nem foglalkozott a nagyon lényeges és általam hivatkozott visszaható hatályú jogalkotás problémájával, figyelmen kívül hagyta az Alaptörvény 28. cikk első mondatában előírt alkotmányos kötelezettségét; „A bíróságok a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezik.”

A bíróság az eljárás során szándékosan nem kezdeményezte az Alkotmánybírósági eljárást, valamint az Alkotmánybírósági eljárás kezdeményezésére tett indítványomat szándékosan nem is utasította el mert így nem kötelezi a törvény egyik esetben sem végzés meghozatalára [a (2) és (3) bekezdés diszpozitív], és mivel végzést nem kell hoznia ki tudja kerülni a Pp. 131.§ (4) bekezdésében előírt kógens indoklási kötelezettségét, mert ha nincs végzés nincs mit indokolni.

Az első fokon eljáró bíróság a r. Hpt. 2. számú melléklet 11. pontjával kapcsolatban, amely eltérést nem engedő jogszabály, és ez a jogszabály megparancsolja, hogy a futamidőt, a tőke és kamatrészét, valamint a törlesztések ütemezését ki kell kötni, ítéletében így nyilatkozik: „A szerződés megkötésekor irányadó régi Hpt. szabályai nem zárták ki a pénzügyi lízing definíciója köréből azokat a szerződéseket, amelyeknél a futamidő változó, és az is meghatározott futamidőnek tekintendő, ha előre rögzített (*megj.:nem kikötött!*) feltételek esetén, előre rögzített (*megj.:nem kikötött!*) módon a futamidő esetlegesen változik. A futamidő így kitolódhat az árfolyamváltozásra tekintettel megnövekvő fizetési kötelezettségek miatt.” (*Megj.: A pénzügyi lízingnél nincs növekvő költség mivel minden költséget ki kell kötni, nincs változó futamidő mert azt is ki kell kötni.*)

Következő: „A felperes által idézett régi Hpt. 2. sz. melléklet 11. pontja a pénzügyi lízing fogalmát rögzíti, amely szerint a lízingbeadó a lízingbevevő határozott idejű használatba adja a lízingelt dolgot, azonban az is egyfajta határozott idejű használatot jelent, hogy a lízingdíjak megfizetésének ideje alatt használati jogot szerez a lízingtárgyon a lízingbevevő.”[...] (Azt a mindenit!).

III.2. Előzmény

Az elsőfokú bíróság ítélete elleni fellebbezésemben utaltam az elsőfokú bírósághoz intézett indítványomban előadott visszaható hatályú törvényalkotás tilalma miatti ún. bírói normakontroll elmaradására, továbbá idéztem a 23/2018.(XII.28.) AB határozat [25], [26] bekezdéseit, valamint a 20/2017.(VII.18) AB határozat [23] bekezdését.

A másodfokon eljáró törvényszék ahelyett, hogy az Alaptörvény 28. cikk előírásában megfogalmazott alkotmányos kötelezettségének eleget téve az áltam felhozott jogszabályok Alaptörvény-ellenességét vizsgálat alá vetette volna, pont arra a kritizált jogszabályra, a DH 2. speciális jogszabályi rendelkezésére való hivatkozással utasította el a teljes keresetet, így a kereset elutasításával elkerülte az Alkotmánybíróság előtti megmérettetését, a normakontroll kezdeményezéséről vagy az elutasításával kapcsolatban pedig indoklási kötelezettség így nem merülhet fel.

Továbbá az alkotmányos kötelezettségét mellőzve nem értelmezte a DH 2. törvény alkalmazhatóságának szempontjából azt, hogy az általános szerződési feltételek mivel nem váltak a szerződés részévé [DH 1. törvény 1.§ (1)], így a DH 2. törvény hatálya rám mint felperesre (alperesre sem) nem vonatkozik, nem vonatkozhat.

III.3. Előzmény

A jogi képviselőm által szerkesztett és általa a Kúriához benyújtott felülvizsgálati kérelmemben is egyértelműen és határozottan indítványoztuk az Abtv. 25.§ (1) bekezdése alapján, az Alkotmánybíróságnál normakontroll kezdeményezését.

A Kúria is idegenkedett a normakontroll megindításától mert véleményem szerint félt, hogy a saját indítványukat szakmailag nem tudják kellően megindokolni ahhoz, hogy az Alkotmánybíróság mint külső megítélő azt az Alaptörvényi és Abtv. kritériumoknak megfelelőnek értékelje, esetleges kritika miatt pedig tud hivatkozni arra, hogy mint bármilyen bírói határozat (legyen az jóvagy rossz) az Alkotmánybíróság szerint is a bírói függetlenséghez kapcsolódik.

Álláspontom szerint mivel mindhárom esetben határozottan felhívtam a bíróságok és a Kúria figyelmét, hogy a kereseti kérelmemben szereplő indítványok alapjogi kérdéseket is érintenek, és az alkalmazandó vitatott jog több alapjogi összefüggésekkel is kapcsolatban áll, alkotmányos kötelességük lett volna mindhárom esetben vizsgálat alá vonni a határozott indítványaimat, nem hivatkozhatnak arra, hogy az Abtv. 25.§-ában bírói „észlelésről” van szó, így a paragrafus előírása szerint a kontroll nem indítványra indítandó, hanem hivatali eljárás keretében.

„Az Alkotmánybíróság megállapítja: alkotmányos követelmény, hogy a bíró az elé tárt jogvitát alkotmányos jogszabály alapján döntse el. Amennyiben a bíró az előtte folyamatban lévő perben alkalmazandó jog alkotmányellenességét észleli – az alkotmányellenes jogszabály mellőzésére vonatkozó hatásköre hiányában –, az Alkotmánybíróságról szóló 1989. évi XXXII. törvény 38.§ (1) bekezdése alapján köteles az Alkotmánybíróság eljárását kezdeményezni.” [35/2011. (V. 6.) AB határozat 1. pont].

Tehát az Alkotmánybíróság szerint is akkor köteles a bíró Alkotmánybírósági eljárást kezdeményezni, ha ő mint bíró észleli a jog alkotmányellenességét. (Jelen perben valamilyen oknál fogva egyik bíró sem akarta észlelni).

Viszont az Alaptörvény 26. cikke – melynek címzettjei a bírák –, kimondja, hogy: „A bírák függetlenek, és csak a törvénynek vannak alárendelve, ítélezési tevékenységükben nem utasíthatóak. [...]”.

Az Alaptörvény rendelkezése értelmében a bírák a törvénynek vagyis az alkotmányos jogrendnek megfelelően kell, hogy meghozzák ítéleteiket, ehhez viszont elengedhetetlenül szükséges az Alaptörvény 28. cikkében foglaltak bírákra nézve kötelező betartása, ez a bírák szemponjából alkotmányos köteleesség.

Az eljáró hét bíró közül egyik sem tett eleget alkotmányos kötelezettségének, eljárásuk során az Alaptörvény 28. cikk előírását figyelmen kívül hagyva nem értelmezték a jogszabályok szövegét és a jogszabályok Alaptörvénnyel való összhangját, mert ha értelmezték volna – és mivel jogvégeztek emberek – észlelniük kellett volna, hogy a r. Hpt. szerinti pénzügyi lízing előírása kógens, konjunktív, és kötőerőt előíró jogszabály, valamint jogosultságot előíró jogi norma amely nem tartalmaz semmi szankciót, így a DH 2. törvény szerinti elszámolás visszaható hatállyal a jogviszonyt terhesebbé tevő jogalkotás tilalmába ütközik.

Az Alkotmánybíróság az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében biztosított tisztességes bírósági eljáráshoz fűződő joggal kapcsolatban megállapította: „A bírói függetlenségnek nem korlátja, sokkal inkább biztosítéka a törvénynek való alávetettség: a bírónak határozatait a jogszabályok alapján kell meghoznia. Ha a törvénynek való alávetettségtől a bíróság eloldja magát saját függetlenségének egyik tárgyi alapját vonja el. A vonatkozó jogszabályokat be nem tartó bíróság lényegében visszaél saját függetlenségével, amely adott esetben ezen keresztül a tisztességes bírósági eljáráshoz való jog sérelmét okozhatja. Az a bírói ítélet amely alapos ok nélkül hagyja figyelmen kívül a hatályos jogot, önkényes, fogalmilag nem lehet tisztességes, és nem fér össze a jogállamiság alapelveivel.” {23/2018.(VII.18.) AB határozat [23] bekezdés}.

Továbbá az Alaptörvény 28. cikke és a XXVIII. cikk (1) bekezdése összefüggésével kapcsolatban megállapította: „Az Alaptörvény 28. cikke szerint a bíróságok a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezik. Az Alaptörvénynek ez a rendelkezése a bíróságok számára alkotmányos kötelezettségként írja elő, hogy ítélező tevékenységük során a jogszabályokat elsősorban azok céljával összhangban értelmezzék. Ebből a kötelezettségből következik, hogy a bíróságoknak jogszabályok adta értelmezési mozgástér keretein belül azonosítania kell a jogszabály céljának érvényesülését, és a bírói döntésben alkalmazott jogszabályokat elsősorban arra tekintettel kell értelmeznie.

Az Alaptörvény 28. cikke és a XXVIII. cikk (1) bekezdése természetes fogalmi egységet alkotnak. A jogértelmezés Alaptörvényben rögzített elveinek betartása minden kétséget kizáróan részét képezi a tisztességes bírói eljárásban megvalósuló jogértelmezéssel szemben állított minimális alkotmányos követelményeknek.” {23/2018.(XII.28.) AB határozat [25]-[26] bekezdések}.

Az Abtv. 27.§ (1) bekezdésére való hivatkozásomra tekintettel, indítványozom a tisztelt Alkotmánybíróságnak, ha a határozott kérelmemben az általam megjelölt határozatok Alaptörvény ellenességét észleli azokat az Abtv. 43.§ (1) bekezdésében foglaltaknak megfelelően semmisítse meg.

IV. [Abtv. 27.§ (1)]

Alaptörvény érintett rendelkezései

„XXVIII. cikk (1) Mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el.”

„28. cikk A bíróságok a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezik. A jogszabályok céljának megállapítása során elsősorban a jogszabály preambulúmat, illetve a jogszabály megalkotására vagy módosítására irányuló javaslat indoklását kell figyelembe venni. Az Alaptörvény és jogszabályok értelmezésekor azt kell feltételezni, hogy a józan észnek és a közjónak megfelelő, erkölcsös és gazdaságos célt szolgálnak.”

További Alaptörvényre való hivatkozások

„R) cikk (1) Az Alaptörvény Magyarország jogrendszerének alapja.

(2) Az Alaptörvény és a jogszabályok mindenkire kötelezőek.

(3) Az Alaptörvény rendelkezéseit azok céljával, a benne foglalt Nemzeti hitvallással és a történelmi alkotmányunk vívmányaival összhangban kell értelmezni.

(4) Magyarország alkotmányos önazonosságának és keresztény kultúrájának védelme az állam minden szervének kötelessége.”

„T) cikk (1) Általánosan kötelező magatartási szabályt az Alaptörvény és az Alaptörvényben megjelölt, jogalkotó hatáskörrel rendelkező szerv által megalkotott, a hivatalos lapban kihirdetett jogszabály állapíthat meg. [...].

(2) Jogszabály a törvény, a kormányrendelet, a miniszterelnöki rendelet, a miniszteri rendelet, a Magyar Nemzeti Bank elnökének rendelete, az önálló szabályozó szerv vezetőjének rendelete és az önkormányzati rendelet. Jogszabály továbbá a Honvédelmi Tanács rendkívüli állapot idején és a köztársasági elnök szükségállapot idején kiadott rendelete.

(3) Jogszabály nem lehet ellentétes az Alaptörvénnyel.”

Hivatkozott jogszabályok

2006. évi V. törvény (Ctv.) „8.§ (1) A cég képviselőre vonatkozó rendelkezéseket az adott cégformára irányadó jogszabály állapítja meg. A cégjegyzési jog a cég írásbeli képviselőre, a cég nevében történő aláírásra való jogosultság. **A képviselő, valamint a cégjegyzés módja csak azonos lehet.**

(2) A cégjegyzés módja önálló vagy együttes. [...].

(3) Ugyanaz a személy csak egyféle módon – vagy önállóan, vagy mással együttesen – jegyezheti a céget.”

1996. évi CXII. törvény (r. Hpt.)

47.§ (1) Cégjegyzésre – ideértve a fizetési számla feletti rendelkezést is – és a hitelintézet nevében és a pénzügyi szolgáltatási tevékenységgel kapcsolatos kötelezettségvállalásra

a) részvénytársasági vagy szövetkezeti formában működő hitelintézet esetében két igazgatósági tag, illetve két ügyvezető,

b) [...]

együttesen jogosult.

(2) Az (1) bekezdés szerinti aláírási jog – a hitelintézet igazgatósága által jóváhagyott belső szabályzatban rögzített eljárási rend szerint – együttes aláírási jogként átruházható. [...].

1959. évi IV. törvény (r. Ptk.)

217.§ (1) Jogszabály a szerződésre meghatározott alakot szabhat. Az alakiság megsérétsével kötött szerződés – ha jogszabály másként nem rendelkezik – semmis.

219.§ (1) Más személy (képviselő) útján is lehet szerződést kötni, vagy más jognyilatkozatot tenni, kivéve ha jogszabály szerint a jognyilatkozat csak személyesen tehető meg. [...].

222.§ Képviselési jogot – a törvényen, a hatósági rendelkezésen és az alapszabályon alapuló képviseleten felül – a képviselőhöz, a másik félhez vagy az érdekelt hatósághoz intézett nyilatkozattal (meghatalmazás) lehet létesíteni.

223.§ (1) A meghatalmazáshoz olyan alakszerűségek szükségesek, amelyeket jogszabály a meghatalmazás alapján kötendő szerződésre előír. [...].

Előzmény

Keresetem egyik kérelmében indítványoztam az eljáró bíróságnak, hogy a r. Ptk. 217.§ (1) bekezdésére való hivatkozással, alakítás megsértése miatt ítélje semmisnek a [REDACTED] vel [REDACTED] kötött pénzügyi lízingszerződésemet mert a lízingbeadó részéről egy megbízott személy részéről lett aláírva a szerződés annak ellenére, hogy a lízingbeadó [REDACTED] nyilvános cégkivonata szerint a cégképviselet csak együttes lehet.

Hivatkoztam arra, hogy a Ctv. 8.§ (3) bekezdése kimondja, ugyanaz a személy csak egyféle módon – vagy önállóan vagy mással együttesen jegyezhetik a céget az (1) bekezdés második mondata pedig előírja, hogy a képviselet, valamint a cégjegyzés módja csak azonos lehet.

Továbbá konkrétan utaltam arra, hogy a r. Ptk. 222.§-a alapján lehetőség van meghatalmazással képviselési jogot létesíteni, de ez a képviselési jog nem lehet tágabb körű, mint amilyen a képviselési joggal meghatalmazást adó rendelkezik, tehát a meghatalmazást adó együttes aláírási joggal rendelkezők nem adhattak saját aláírási joguk mértékét meghaladó önálló meghatalmazási jogot egy személy részére meghatalmazással sem.

Az elsőfokon eljáró járásbíróság jogi indoklásában a Kúria 1/2021. számú PJE, és a r. Hpt. 47.§ (1) és (2) bekezdéseire való hivatkozással a kereseti kérelmem nem látta megalapozottnak, a másodfokon eljáró törvényszék az elsőfokú ítéletnek ezt a részét helybenhagyta.

Indoklás

Álláspontom szerint a bíróságok megsértették az Alaptörvényben biztosított tisztességes eljáráshoz való jogom mert nem a kereseti kérelmemnek megfelelően jártak el, figyelmen kívül hagyták azt a tényt, hogy a lízingbeadó [REDACTED] a r. Hpt. 6.§ (1) bekezdése szerinti pénzügyi vállalkozás nem pedig a r. Hpt. 5.§ (1) bekezdésében meghatározottak szerinti hitelintézet.

A r.Hpt. 47.§ (1) bekezdése kimondottan csak a hitelintézet cégjegyzésére és kötelezettségvállalásra szóló előírásokat tartalmaz és eltérést nem engedően (kógens) meghatározza, hogy a cégjegyzésre is és a kötelezettségvállalásra is vagy külső igazgatósági tag, de csak az egyik igazgatósági taggal, vagy két belső igazgatósági tag, illetve két ügyvezető együttesen jogosult.

A (2) bekezdés pedig arról rendelkezik, hogy az (1) bekezdésben meghatározott két belső igazgatósági tag, illetve a két ügyvezető együttes aláírási jogosultsága csak együttes aláírási jogosultságként átruházható.

Ismételten kiemelem, hogy a fenti törvényi előírás kógens, eltérést nem engedő jogszabály, és a jogszabály nyilvánvalóan a hitelintézet prudens működésére tekintettel nem engedélyezi akárkiknek vagy akárkinek hogy a hitelintézet nevében aláírási jogkörben eljárjon, csak a hitelintézettel szoros munkakapcsolatban állók cégjegyzését és kötelezettségvállalását, valamint ezek egymásközi aláírás-jogosultságának átruházását írja elő.

Kógens szabályozásra akkor kerül sor, ha a jogalkotó fontosnak tartja, hogy az általa alkotott jogszabályi rendelkezések feltétlen érvényesüljenek.

Mivel a r. Hpt. 1.§-a szintén eltérést nem engedően előírja, hogy e törvény rendelkezéseit kell alkalmazni a) a Magyar Köztársaság területén végzett, e törvényben meghatározott pénzügyi szolgáltatási, kiegészítő pénzügyi szolgáltatási és bankképviselési tevékenységre, valamint betétbiztosításra, b) a Magyar Köztársaság területén székhellyel rendelkező hitelintézet által külföldön alapított hitelintézet, pénzügyi vállalkozás e törvényben meghatározott pénzügyi szolgáltatási, illetőleg kiegészítő pénzügyi szolgáltatási és bankképviselési tevékenységének c) pont szerinti felügyeletére, c) [...], ezért a r. Ptk. 222.§-ában megfogalmazott képviselési jogot tilos alkalmazni a hitelintézet cégjegyzés és kötelezettségvállalás aláírásával kapcsolatban.

Tiszteségtelen az eljárás még a tekintetben is, hogy a bírák figyelmen kívül hagyták azt a tényt, nekik alkotmányos követelmény, hogy az eléjük tárt jogvitát alkotmányos jogszabály alapján kell, hogy eldöntsék {35/2011. (V. 6.)ABh 1. pont}.

Álláspontom szerint alkotmányos zavart, jogbizonytalanságot okoz a feleknek az, hogy a PJE határozatok a felekre nem, de a bíróságokra nézve kötelező, és mivel a PJE határozat az Alaptörvény T) cikk (2) bekezdése szerint nem jogszabály, ennek ellenére mégis a PJE határozatra hivatkoznak a bíróságok, figyelmen kívül hagyják az Alaptörvény 28.) cikkben foglaltakat, miszerint: „A bíróságok a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezik.” Figyelmen kívül hagyják még a 28. cikknek azt az előírását is, hogy: „Az Alaptörvény és jogszabályok értelmezésekor azt kell feltételezni, hogy a józan észnek és a közjónak megfelelő, erkölcsös és gazdaságos célt szolgálnak.”

Kúria az 1/2021. számú PJE határozata meghozatalakot figyelmen kívül hagyta a r. Ptk. 223.§ (1) bekezdésében azt a szintén eltérést nem engedő előírást, hogy „A meghatalmazáshoz olyan alakszerűségek szükségesek, amelyeket jogszabály a meghatalmazás alapján kötetendő szerződésre előír. [...]”. (Senki sem ruházhat át több jogot másra, mint amivel ő maga rendelkezik).

Kúria a jogi (elnézést) hókuszpokuszolásával eljutott odáig, hogy a hitelintézeti, valamint az egyéb pénzügyi szolgáltatásokat az aláírási jog akárkikre, majd végül akárkire való átruházásával felmenteti a rájuk nézve szigorú, és a prudens működéshez elengedhetetlenül szükséges törvényi előírásoktól, nem veszi figyelembe, hogy a pénzügyi szolgáltatási tevékenységkor személyes adatkezelés történik ami nem csak a Magyar Infotv., hanem az Európai Unió Alapjogi Charta (Charta) 8. cikke és az Európai Unió működéséről szóló szerződés (EUMSZ) 16. cikkének (1) bekezdése szerint is szigorú előírásoknak megfelelően kezelendők. Továbbá figyelmen kívül hagyja azt a tényt, hogy a pénzügyi intézmények szerződéskötéskor üzleti titkok (r. Hpt. 49.§) és banktitkok (r. Hpt. 50.§-54.§) birtokába jutnak. Az üzleti titok és banktitok átadása a pénzügyi intézményhez nem tartozó akárkiknek majd akárkinek való átadása súlyos jogsértést eredményez, akár az Alaptörvényben biztosított jogot is sérthet.

Tisztelt Alkotmánybíróság! Az aláírási jog tekintetében a perben jelzett pénzügyi lízingszerződéssel kapcsolatban, mivel nem hitelintézet, hanem pénzügyi vállalkozás, a Ctv. 8.§ kógens előírásai vonatkoznak.

Bíróságok (I. és II. fok) az Alaptörvény 28. cikk előírásait figyelmen kívül hagyva, a jogszabály szövegét és annak Alaptörvénnyel való összhangját nem vetette vizsgálat alá, a bírák kivonták magukat az Alaptörvény 26. cikkében írt törvényi alárendeltség alól, a döntéseket nem az általam megjelölt jogszabálynak megfelelően hozták, hanem egy teljesen más pénzügyi szolgáltatással kapcsolatos törvényre hivatkoztak, valamin a Kúria 1/2021.számú határozatára ami nem jogszabály.

Az alkotmánybíróság a 23/2018. (XII.28.) AB határozatában kijelentette, hogy: „Az Alaptörvény 28. cikk (1) bekezdése természetes fogalmi egységet alkotnak. A jogértelmezés Alaptörvényben rögzített elveinek betartása minden kétséget kizáróan részét képezi a tisztességes bírói eljárásban megvalósuló jogértelmezéssel szemben állított minimális alkotmányos követelményeknek.

Az Abtv. 27.§ (1) bekezdésre való hivatkozással indítványozom a tisztelt Alkotmánybíróságnak, hogy a bírói döntéseket az Abtv. 43.§ (1) bekezdésében foglaltaknak megfelelően semmisítse meg.

Adony, 2022. július 25.

Tisztelettel:

indítványozó

